

Четирма музиканти.

Единъ човѣкъ ималъ магаре. Много години то му служило вѣрно; много човали прѣнесло то на воденица. Най-сетнѣ отслабнало, и станало неспособно за работа. Тогасъ господарьтъ му рѣшилъ да се отърве отъ него и да се възползува само отъ кожата му.

Магарето разбрало о врѣме, каква е работата; не се бавило много, ами избѣгало отъ господаря си.

— Ще избѣгамъ азъ въ Бременъ*), — помислило си то, — тамъ ще мога да стана градски музикантъ.

Повървѣло малко магарето и видѣло едно ловджийско куче. То лежало прострѣно на срѣдъ пята и тѣй тежко дишало, като че е много тичало.

— Е, другарьо, какво правишь тукъ, срѣдъ пята? — попитало магарето.

— Ахъ! — отговорило кучето. — Остарѣхъ, всѣки день все по-слабѣя и не мога вече да ходя на ловъ; затова господарьтъ ми искаше да ме убие, но азъ избѣгахъ отъ него и сега не знамъ, какъ ще се прѣхранвамъ.

— Знаешъ ли какво? — казало магарето. — Азъ отивамъ въ Бременъ, искамъ да стана тамъ градски музикантъ. Ела и ти съ мене и помоли да те приематъ въ оркестъра. Азъ ще свиря на тамбура, а ти можешъ да станешъ барабанчикъ.

Кучето харесало това прѣдложение и тѣ двамата тръгнали по-нататкъ. Слѣдъ малко съгле-

*) Градъ въ Германия.